

κοκίτης

κοκίτης, ο, ουσ. [<νεότ. κοκκύτης, από το αρχ. κόκκυ (= κούκου!) + κατάλ. -ίτης], ο κοκίτης· άνθρωπος που μας προκαλεί έντονη δυσαρέσκεια με τη φορτικότητα του, ο πολύ ενοχλητικός, ο πολύ φορτικός: «πρόσεχε μη σε κολλήσει ο τάδε, γιατί είναι τόσο κοκίτης, που θα στενάξεις μέχρι να τον ξεφορτωθείς». Από την εικόνα του μικρού παιδιού που πάσχει από κοκίτη, αρρώστια που εκδηλώνεται με επίμονο και ενοχλητικό βήχα·

- *γίνομαι κοκίτης*, γίνομαι πολύ ενοχλητικός, πολύ φορτικός σε κάποιον: «αμάν, ρε παιδάκι μου, άδειασέ μας τη γωνιά, γιατί μας έγινες κοκίτης».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας